

ОТО ХИЛДЕБРАНД ЗА ДИВИ ПАТИЦИ КРАЙ ГОЛЯМОТО ЕЗЕРО

Превод от немски: Снежана Берберова, 1979

chitanka.info

Изчезващото зад хоризонта слънчево кълбо хвърляше червеникав отблясък върху езерото. Слаб западен вятър къдреше водата към леко полюшващата се тръстика. Хенце и лесничейт бяха обути в гумени ботуши. На лицата си имаха зелени мрежи против комари, на коленете им лежаха двуцевки за диви патици. Между Хенце и Рабе почиваше тъмнокафяв сетер и следеше с поглед една муха. Той беше на д-р Хайдер, който в последния момент трябваше да се откаже да участва в лова на диви патици, понеже го извикаха обратно в селската амбулатория.

Бяха дошли с камион от Хоенберг по неравен сух коларски път, който се криеше в лъките на Елба зад гъсти елшащи, акациев храсти и отделни бухлати върби. Хенце направи кисела физиономия, като си спомни за пътуването, което яко разтърси всички. Наистина не беше никакво удоволствие!

След като другарите от лесничейството „Хинрихсвалде“ се разделиха с „на sluка!“, ловците от Йост се качиха в лодките, които бяха закотвени в тесните водни ивици между тръстиката, и загребаха към северния бряг. Оттогава — вече цял час — те бяха по седалките. Вятърът се плъзгаше между стъблата, които рисуваха трептящи сенки по лицата им. Чу се звучно „кър-кър-ки-ки-ки-тири-тири“ на блатния дрозд.

Вилхелм Хенце се прозя скришом. Животновъдът Мюлер го беше измъкнал от леглото в ранните утринни часове, понеже раждаше Блеса — най-хубавата крава във фермата. Един час по-късно Блеса облизваше едно съвсем мокро мъжко теленце. Хенце разглеждаше мършавите си ръце. Разбира се, пръстите му не бяха чак като на акушерка, но един ветеринарен лекар нямаше да го направи по-добре.

Старият наблюдаваше със силния си бинокъл един по-възрастен мъж на другия бряг на езерото, който шляпаше с високите си гумени ботуши в плитката крайбрежна вода. Над загорялото от слънцето лице той носеше зелена филцова шапка, също така изтъркана и износена, както и шапката на Хенце. Мъжът спря. От лулата, която висеше в ъгъла на устата му, се издигаха малки облачета.

Едно червено петно се носеше по водата. Тънка сребристо-искряща нишка описа дъга към брега между белите водни рози. Хенце претърси с бинокъла си дългата стена от тръстики. В нея той смътно различи очертанията на една лодка, в която седяха Грюнвалд и Розе.

Малко по-нататък бинокълът улови тъмна черта в кръглите зрителни полета на зеления, обрасъл с тръстика залив — цев на пушка. Там, горе, Льонсдорф чакаше патиците. Новата му ловна кучка Бела клечеше в лодката. Матис беше при него.

— Да ги вземат дяволите! — простена горският зад Хенце, разгонвайки с пестеливи движения събуждащите се комари. Хенце обаче наведе тялото си силно напред. — По дяволите! — В светлата вода непосредствено пред тръстиката, току до големия лист на една цъфнала бяла водна роза, се виждаше нещо. Той не се мамеше — само голяма щука можеше да бъде тази тъмна ивица! Рибата стоеше в плитката вода, без да мърда. Хенце ясно различи напречните гънки над приличащата на патешка човка муцуна, жълтите очи, ритмично движещите се хриле, слабо мърдащите коремни перки. Изведнъж разбойникът се оживи. Той бавно се промъкна напред, изчезвайки постепенно в дълбоката вода.

„Сега ще си хване плячка“ — си помисли Хенце. Поразен от големината на щуката, той свали бинокъла и съобщи на лесничея за своето откритие. Засмян, Рабе, махна с ръка:

— Това езеро крие и съвсем други богатства — каза той. — Страшни истории могат да се разкажат за водни кокошки и млади патици, които се гмуркали в спокойните тинести заливи и внезапно изчезвали от водната повърхност, за да не се появят никога вече.

От другия бряг достигна дрезгав шум. Хенце бързо вдигна бинокъла към очите си. Пред него се разкри поразяваща, невиждана картина. Червеното петно беше изчезнало. Старият мъж със зелената филцова шапка държеше в ръцете си въдичарската пръчка и бавно въртеше макарата, намотавайки влакното.

На петнадесет-двадесет метра от обраслия с тръстика бряг една силна риба разпенваше водата.

— Еха-а — промърмори Хенце. — Щука, и то каква душманка!

Обхвана го ловната страст. „Само да не я изпуснеш — пожела си на ум той. — Такова нещо я хванеш пак, я не!“

Дългият повече от метър хищник изскочи почти отвесно от водата, падна с плясък обратно и предизвика фонтан от пръски и въздушни мехурчета. Той още веднъж проряза в дълга бразда езерото, образувайки тясна ивица между водните листа. И тогава щуката показа

белия си корем — тя беше изтощена до смърт. Риболовецът пхна сак във водата, за да извади улова, и на другия бряг отново стана спокойно.

— Онзи отсреща заслужава наистина да бъде поздравен с улова — каза лесничейт убедено. Той също беше наблюдавал улавянето на щуката с бинокъла си. — Знаеш ли, Хенце, риболовът е вид спорт, който има нещо много общо с нашия лов и грижите за дивеча. Ние отстрелваме вредните животни, а те хващат тлъстите щуки, вредни за рибовъдството. Ние помагаме на нашия дивеч през зимата чрез подхранване и законно забраняване на лова през определени периоди, те развъждат малки рибки, имат свои рибарници и също спазват забранени за риболов периоди. Ловците и въдичарите имат много общо помежду си.

— Прав си, горски, — измърмори в съгласие Хенце. Той намигна на Рабе със светлите си очи, докато мазолестият му палец внимателно натъпкваше в лулата трошливия тютюн.

Изкорубените върби по бреговете и тъмните храсталаци се обвиха в нежносиво було. Червеникаво-виолетовият блясък на водата постепенно се стопи и отстъпи място на неясно сивото. Здрачът хвърли сенки върху езерото. Хенце изчука лулата си с ръба на лодката. След като по навик, отново обходи с остър поглед водната повърхност и тръстиковия пояс, изведнъж посивялата му глава се изправи, той се прицели и стреля. Тъмната муцуна на един воден плъх, набраздяваща почти огледално гладката водна повърхност, изведнъж изчезна пред стръмния северен бряг. Появиха се мехурчета.

Сетерът на Хайдер скочи без заповед във водата, отплува в тръстиката и след кратко търсене донесе плячката.

— Звяр такъв — скара се тихо Хенце, — но после, когато кучето доплува до лодката, пак се усмихна под мустак. Рабе, когато бързият изстрел беше извадил от сънливата отпуснатост, отначало се разфуча, тъй като гърмежът можеше да развали лова на патици.

Те все оглеждаха с биноклите си небето, което имаше преливащ се, неопределен цвят. Струпаните сиво-бели камари от буреносни облаци, надвиснали над поляните на Елба в ранната вечер, се бяха разпръснали и изчезнали. Всичко беше още спокойно. Само жабите крякаха в хор в буйните папури и водораслите в заливчетата. Тъмните сенки по водата превръщаха тръстиката в неясна маса, а от бреговете пълзеше лека омара.

Хенце скришом бръкна в джоба на якето си, за да отпие голяма глътка кафе с ром от една очукана манерка и да я предложи след това на Рабе. Лесничеят обаче отказа и избоботи:

— Внимание!

Високо над езерото, крякайки, се носеше ято патици, които идваха от югозапад. По хъркащото „гръ-гръ“ ловците познаха мъжките. Рабе наблюдаваше внимателно небето и от погледа му не убягна, че на бледия хоризонт се очертаха и други патици, които бързо се приближаваха. Новите не бяха повече от две двойки. Хенце още веднъж претърси с бинокъла си тръстикова стена на другия бряг. Този път безуспешно — не беше достатъчно светло. „Дано — си мислеше той загрижено — другарите да не започнат да стрелят веднага щом патиците се спуснат.“

Рабе освободи предпазителя на пушката си, Хенце също приготви своята двуцевка за стрелба.

Крайно време беше!

Нарастващият шум от крилата на спускащите се патици заглушаваше на моменти крякането на жабите. След това водата се разпиля на пръски. Тръстиката потрепваше и се люлееше между плаващите патици. Дойдоха и другите. Крясъците им идваха отблизо и отдалеч.

В тръстиката светна. Последва остър изстрел, втори, трети... Последната патица замахна силно с крила и загуби височина. Някои падаха като камъни надолу и цопваха в тръстиката, откъдето настървените за плячка кучета ги донасяха, високо вдигнали муцуни над водата. Другите патици, които бяха точно срещу лодката на Рабе и Хенце, извиха остро надясно, за да избягат от точния огън на пушките. Още една тупна тежко между водните рози, а друга размахваше крила ниско над водата. В тази бъркотия прошумяха подплашените птици от първото ято. Преди тръгване Рабе беше помолил другарите си да стрелят само по крайните патици и сега с облекчение установи, че далекобойните сачми сваляха почти само крайни птици.

Миришеше на изгорял барут. Двете кучета-птичари бяха непрекъснато в движение и претърсваха на зиг-заг тръстиковия пояс за свалени патици. Чуваха се само отделни изстрели по летящия дивеч, тъй като сумракът не можеше да се разкъса от уморено издигащия се зад дърветата лунен сърп.

Рабе, който пръв изпразни оръжието си и го остави, знаеше, че следващите изстрели щяха да бъдат напразни. Същото чувстваше и Хенце.

— Стига, Вилхелм! — извика той дрезгаво и облегна празната пушка на седалката. Старият помогна на усърдния сетер, който носеше последната си плячка — един разкошно оперен паток с красиви шарки по опашката — да се качи в лодката, като го похвали и помилва.

Рабе беше сложил три великолепни патици под седалката при носа на лодката. Известно време двамата ловци седяха мълчаливо, пушейки лулите си. Здрачът се спускаше все по-ниско над езерото и жабите в заливите започнаха отново колебливо да крякат. Една сова, която явно беше свила гнездо в някоя плевня на близкото село, полетя безшумно над водната повърхност.

Беше време за връщане. Рабе даде уговорения знак за тръгване.

От три страни лодките се насочиха към мястото на пристана, разположен откъм Хинрихсвалде. Светлината на джобното фенерче отрязваше бели ивици в черната нощ. В тънкия сноп светлина ловците виждаха мъглата да се носи на фини талази над водата. Веслата леко се потапяха в раздвижената вода. В лодките се удряха малки вълни. Зад тях, в тръстиката, в заливчетата, жабите подемаха отново по-живо и по-смело своето ясно и доволно квак-квак.

Ловците от Хьоен Йост още чуваха жабешкия хор, когато връзваха лодките за мостика. Те тихо се смееха и дори старият Хенце, който всъщност не беше много романтичен, се усмихваше развеселено.

Бавно, с натезали крака, мъжете вървяха към селото, където пред общината ги чакаха няколко другари от района Хинрихсвалде. Там беше спрял и камионът им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.